

Egyedi Márta

Hajnalhasadás

Sejtem a hajnalt a sűrű esőfüggöny mögött. Lépke-
dek vagy lebegek? Mindegy. Nézem, ahogy a lába-
im emelkednek egymást követően. Ólommadár.
Vagy szárnyakon. Nem érzem őket, de látom.

Fogalmam sincs, hogy kerültem ide. Éles a
látásom, rossz az emlékezőképességem...

Valaki felhívott telefonon. Sokáig csöngött,
amíg zuhanyoztam. Pucér testemen folyt végig a
víz, forró áradatban. Hátravettem a hajamat.
Jó érzés volt.

Azt nem tudom, hogy tegnap vagy tegnapelőtt
történt, csak azt, hogy jó érzés volt.

Hagytam, hogy csengjen a telefon. Nem voltam
hajlandó sem jelentkezni, sem izgatni magam.

Mégis megtettem mindkettőt. Vesztemre.

Kiléptem a zuhanyozókabinból, és felkaptam
a telefont:

– Mit akarsz?

A víz patakokban folyt le rólam, immár tócsá-
ban álltam mezítláb.

– Muszáj pont most? Sehová nem megyek!
Más terveim vannak! Nagyon rámenős vagy!

Lecsaptam a kagylót, mintha képen vágtam
volna az illetőt.

Arról sincs fogalmam, hogy kivel beszéltem.

Azt sem tudom, hogy hová és miért jöttem.

Gyorsan ittunk és sokat. Egész éjjel.

Sejtem a hajnalt a sűrű esőfüggöny mögött.

– Eső? Figyelj, tényleg vizes vagyok.

Hová is indultam? Jármű nélkül? Valaki majd
csak felvesz – emlékszem a gondolataimra. Re-
méltem, hogy észre fog venni az út közepén.

Ógyelegtem.

Bárcsak éreztem volna a lábaimat...

Megláttam valamit a túloldalon. Nem tudom,
hogy mit. Amikor megpillantottam, tudtam, hogy
mi az. Gondolom, hogy tudtam.

Egy csoport fiatal srác közeledett. Hogy ke-
rültek ide pirkadatkor, az esőben? Seholy lé-
lek sincs rajtam kívül. Az utca másik oldalára
indultam.

Nevettek, talán ők sem tudták az okát.

Mint ahogy én sem tudom, mi vonta magára a
figyelmemet.

Ki nevetgél ebben az ítéletidőben, úgy, hogy
tudná az okát? És ki ácsorog az út kellős közepén
bőrig ázva?

Ott álltam az út közepén.

Két hosszú, fenyegetően erős fénycsík állított
meg a léptemben. Feltételezem, őket akartam
elengedni. Hozzám képest villámgyorsan halad-
tak. El sem jutottam volna a másik oldalig: nem
éreztem a lábaimat.

A két fénycsík mind rövidebb lett.

Két égő labdára oszlódtak: egy holdra és egy
napra.

Mindketten egyszerre dobtak a magasba:

– Odanézz! Repülök!

Csupán néhány másodpercig: egy zsák ce-
mentként zuhantam vissza az útra.

Ott feküdtem.

Tudom, hogy ott feküdtem, holott továbbra
sem éreztem semmit. Egyszeriben minden ma-
gasra nőtt. Mintha összementem volna.

Hihetetlenül összementem.

Az eső zuhogott, mint a víz a zuhanyozóban.

Ki is hívott akkor?

Fel akartam tápázkodni, de ismét megjelent
két fenyegető, fényes labda. Sokkal gyorsabban
közeledtek az előzőeknél. Vagy csak nekem tűnt
úgy ott, az úton fekve.

– A francba! Ez fáj! – sikoltottam vagy csak
gondoltam.

Élek! Érzem a fájdalmat! Jól van!

Nem volt időm tovább gondolkozni.

A következő fényugarakat már nem is lát-
tam. Csak éreztem, ahogy átsugallanak rajtam.

Mint minden következő.

Időközben magasra ugrottam. Így elkerültem
az összes többi fájdalmat. Sőt sikerült ott, a ma-
gasban maradnom.

Hú de jó érzés volt!

Nem hallom már a fiatalok nevetgélését. Fáj-
dalmat sem érzek. Látom az utcát egész hosszá-
ban az összes kocsival: egymást követve az út
szélére parkoltak.

Három? Négy? Hét? Hét.

Melyik elől ugrottam a magasba?

Nézz oda! Lengek felettük!

Integetnek. Ketten futnak egy harmadik felé,
aki fekszik az út kellős közepén a zuhogó esőben.

Na, az nem én vagyok. Már nem érzem vizes-
nek magam.

Fűjj! Összezúzódott. Bizonyára kiesett a ko-
csiból, amikor nekem jött.

Felugrottam, hogy elkerüljem a fájdalmat,
még egy fájdalmat.

Azt sem érzem, hogy részeg lennék. Azt biz-
tosra veszem, hogy a fejük felett lógok. Innen jól
látom őket. Egy időben.

Nem ismerem fel azt, aki az úton fekszik.
Igazság szerint nekem kellene ott lennem, csu-
pán én ácsorogtam az út közepén, hogy az első
két fénycsík tovarepüljön.

Nem éreztem a lábaimat, mint ahogy most
sem érzem őket.

Annak, aki ott lenn fekszik, nem látom az ar-
cát. Gondolom, háromszor két nagy fénygömb
torzította el.

– Ennek is befellegzett – mondta egyikük.

– Nem láttam tőled! – mondta a másik.

– Mi a francot keresett az út kellős közepén?
Biztos részeg.

Merem állítani, hogy nem rólam beszélnek. Ettől megkönnyebbültem: teljesen józan vagyok, habár felelősségteljesen állítom, hogy a fejük felett lebegek. Igen, itt, nem pedig ott fekszem az úton.

Bevallom, jó érzés.

Az izgat, hogy ki fekszik ott összezúzottan? Egyedül én álltam az úton, valami magára vonta a figyelmemet a túloldalra. Most sem tudom, hogy mi. Tudtam, amikor részegen megpillantottam.

A félelem egy szempillantás alatt ki tudja józanítani az embert. Képes emlékezni.

Nagyon megijedtem, amikor elütött az első jármű.

Soha többé nem iszom!

Akkor tudatosult bennem a határozat, amikor a harmadik ütéstől felrepültem.

Tényleg! Felrepültem a harmadik ütéstől!

Ezen a magasságon megállt az idő.

A mozdulatlan embert körbeveszik az úton. Nem tudom felmérni, mennyi ideig vártak egy kocsira, amely most érkezett. Mögötte egy másik, kék, villogó fényvel. S egy harmadik, a mentőszolgálat kocsija.

Bizonyára fontos személy fekket ott, ha ekkorra felhajtást művelnek miatta.

Valahonnan megjelent egy alacsony, ősz, idős férfi. Két oldalról karolták fel, és a mozdulatlan test felé vezették.

Felismertem az alacsony, ősz ember hangját.

Mit keres itt az apám?

– Apám! Itt vagyok, ne aggódj! Az ott lenn nem én vagyok!

Miért nézi azt az idegent odalent?

– Ő az. A fiam.

Erősebben fogták, mint amíg vezették.

Nem hallott. A többiek sem hallottak.

Felemelik a sárból az alélt testet.

Igyekszem utánuk, lássam, hová viszik.

Visszatart az apám zokogása. Egészen összezusogorodott, mintha egybeolvadna a sárral kevert vértócsával.

Mintha egyé válna velem.

Próbálkozom vigasztaló szavakkal, bizonygatással, hogy jól vagyok. Ilyen jól régen éreztem magam.

Nem hallgat rám, csak a fájdalmára. Ismét érzem én is. Azt a fájdalmat érzem, amely apám minden sejtjét szétzúzza.

Mint engem a kocsik.

Mindenki a mentőkocsi után néz. Az a meggyőződésük, hogy abban én vagyok.

Csupán az én apám nem tudja elfogadni.

Maga elé néz. Nem fel, rám, ahonnan intettek neki. Mintha nem léteznék.

Nem létezem. Létezem.

Wernke Bernát

ne vigyétek fürgeteitekbe

...folyton zokogó záraitok
csukódásai mellett – ne
vigyétek fürgeteitekbe, a
még kereső örömtelieket...
hagyjátok meg sok partját –
arcuk nyiladozó folyásán –
szűkülő homályotok
kérő habján, alkonyba
szálltatok áramlatát
egy-egy pillanatra
visszahozván... csak
nekem, legalább mára –
rátok is nyíló
ablakaim
kiáradatára...

hallgatagba fúltak...

kínja felőrölte, eddigi
nyugtát, s repítette rá –
bontakozó kárhozátát, s
tette fojtottba, az előtte
húzódó nyomokat

számolhatatlanba...

mikor e csavarozódás fordította
felé, homályát... tovább, s
lentről már nem várt, újító
bontódásokat... így izmai
hallgatagba fúltak... s erre
táradó ébretegek, már nem
rajzolódtak a láthatáron... hát
maradt alantba mivolta – és
végre, kavargóba lépett, előre
mutata... a szirtfalak repteit
hagyva-hagyva, látni sem
akarva... és hogy valami
örömöcskébe is lépjen
arca – az ivó rábomlataga
beljebb parancsolta, bágyatag
hangját frissébe rángatva...